

Az őrgrof vigyorgott, majd ősz hajába túrva ezt mondta:

– Le fogjuk győzni Nina De Nobilit! Karkon herceg, ha Misa professzort sikerült eltennünk láb alól, akkor miért ne sikerülne ugyanazt megtennünk imádott unokájával is?

A Karkon és a polgármester által kifundált terv tökéletesnek bizonyult. A herceg jól tudta, hogy Nina ez alkalommal különösebb nehézség nélkül megszerezheti a Harmadik Rejtélyt. Hát persze, az Atanor Tűz és a Hauá Levegő után most a Föld megtalálásának jött el az ideje.

Karkon a Harmadik Rejtélyt éppen Mexikóban rabolta el, és Nina egészen biztosan megtalálja azt a mondatot, amellyel visszaszerezheti. De most nyugodt lehetett az elvetemült herceg, mert LSL a maják földjére fog érkezni.

A Jambir másolatára, a mágikus éremre, mely lehetővé teszi az időutazást, nem volt többé szüksége az álnok Karkonnak. Ninának ez alkalommal a kigyó-emberrel fog meggyűlni a baja.

Ha az első két Rejtély megszerzésénél a kis alkimista döntötte el, hogy mikor indul el a Jambir segítségével, ez alkalommal Karkon tudta már, hogy mi lesz az úticélja. Nina kelepchébe került. És ha ki is állja a sokadik próbatételt, megtalálva azt a mondatot, mellyel ki lehet szabadítani a Harmadik Rejtélyt, akkor is keserű meglepetés várja: a herceg halálos csapdát állított számára a Hang Termében.

Úgy tűnt, hogy minden megy, mint a karikacsapás, és Karkon erősnek érezte magát. Miközben gyors léptekkel haladt palotája felé, magában suttogva átkozódott, és szitkokkal illette az ifjú alkimistát. Alighogy hazaért, rögtön a K laboratóriumba sietett, és kapcsolatba lépett Tupac-kal.

A perui robot készen állt az utasítások végrehajtására, és a számítógépén keresztül azonnal jelentkezett.

– Ellenőrizd, hogy minden szükséges dolog benne van-e a bőröndben, amit küldtem –írta a billentyűzet segítségével a Magister Magicum. – Olvasd végig gyorsan a dokumentumot, és vigyázz a tárgyakra.

– Minden rendben, Mester. Mikor kell akcióba lépnem? – kérdezte az ördögi gonosz robotember.

– Azonnal! Menj az aranybányához, LSL hamarosan odaérkezik. Segíts neki! – rendelte el Karkon.

– LSL idejön? – hüledezett Tupac.

– Igen. És ne kérdezősködj. Tudod, hogy azt nem bírom elviselni!

– Persze, persze – gépelte be rögtön a robot a számítógépébe.

– Számodra véget ért az alvó fázis. Vladimírt is aktiváltam. Remélem, nem fogtok csalódást okozni. Eljött a végső csapás ideje. – A herceg sietett.

– Végső csapás! – ismételte meg a kegyetlen Tupac.

– Meg kell semmisíteni a kis alkimista boszorkát. Veszélyeztetni a győzelmünket. Olvasd el a dokumentumot, amit elküldtem neked! Társalgás befejezve. Csak sürgős esetben lépj velem kapcsolatba. – Karkon nem fűzött hozzá egyebet, s nyomban kikapcsolta a számítógépet. Ördögi szemei beszűkültek, pirosra váltak: biztos volt benne, hogy legyőzi Ninát, de mielőtt az Alkitarokkon dolgozni kezdett volna, meggyőződött afelől, hogy senki sem figyeli-e. Felkelt, hogy ellenőrizze Barbessát és Alvisét, akik a Bolygók Termében voltak, és a Gitt darabjaival foglalkoztak: javítani akarták a minőségét az Espasia Villában történt kellemetlen tapasztalataik után.

– Senki se zavarjon! Visszatérek a K laboratóriumba. Mondjátok meg Visciolónak, hogy örködjön a palota előtt! – üvöltötte a két robotgyereknek, akik lehajtották a fejüket, és meg se mukkantak.

Az Alkitorokk aktivizálása igen nehéz feladatnak tűnt, de Karkon meglehetősen ügyes volt, és a Sötétség Alkímiájának a technikai a Számbűvészethez és a Mechanikus Geometriához társulva tökéletesen működtek. A K laboratóriumban még a légy zümmögését is lehetett hallani. A herceg odament a számítógép mellett álló páncélszekrényhez, és a fedelén lévő két apró drágakő megnyomásával kinyitotta azt. 12 darab vékony, polírozott aranyból készült kártya volt benne, melyek a Karkon által kitalált mágikus figurákat ábrázolták. Kirakta őket egymás mellé a velencei márványpadlóra, majd megragadta a Pandemon Mortalis-t, rájuk szegezte, és elektromos sortüzet bocsátott hat kártyára. Az energia hatására csillogni kezdtek a lapok, és vékony, lila füstcsík szállt fel a plafonig.

– Íme, a Gonosz Alkitorokkjai immár aktívak. Ők fognak leszámolni Ninával és sunyi barátocskáival – mondta Karkon mosolyogva, majd ránézett a másik hat kártyára, melyek a Jót képviselték, és nagyot köpött rájuk: – Ti nem keltek életre! Azért hoztalak létre benneteket, mert a Gonosznak szüksége van a Jóra, és fordítva. De majd én felborítom ezt az alkímiai filozófiát, és teszek róla, hogy csak a Gonosz uralkodjon. – Karkon széttárta a karjait, és dühös ordítózása villámokat és szikrákat robbantott ki a K laboratóriumban.

A hat Gonosz Alkitorokk, akiket a polírozott aranykártyák tartalmaztak, férfiak alakjában keltek életre, és készen álltak a harcra: Vor Suspensum, Trik Vesanus, Got Malus, Lec Turris, Sah Mortis és Nol Avarus: ezek a nevek rettegést keltettek, de Nina még nem ismerte őket. A másik hat kártya, amelyeket nem ért a Pandemon Mortalis elektromos kisülése, mozdulatlan maradt és hideg. Belsejükben öntudatlanul aludt a hat Jó Alkitorokk. Ők nők voltak, és pont ezért Nina számára a megmenekülést jelenthették volna: Bea Sapientia, Ram Activia, Cil Vires, Sia Justizia, Qui Amas és Van Rota.

A herceg álmában sem képzelte volna, hogy az ifjú alkímista birtokában van a 12 mágikus kártyának, és hogy a hat Jó Alkitorokkot Misa nagyapa már aktivizálta a Fény Alkímiájának formulájával.

Időközben a polgármesteri irodában Loris Sibillo Loredan már határozott utasításokat adott ki az alkalmazottainak, mondván, hogy egy kis időre távol lesz, és hogy minden súlyos problémával Karkon Ca'd'Oro herceghez kell fordulniuk. Sebbellobbal beszállt magánbárkájába, keresztül ment a Canal Grandén, majd teljes gázzal a lagúna felé tartott. Körülbelül félórás hajózás után eljutott a Clemente szigetre, mely alig volt több egy vízen úszó vakondtúrásnál. A velenceiek nem jártak ki ide a dúsan tenyésző növényzet és a mindent elárasztó rovarok miatt. Szörnyű hideg volt, még a faágakat is jég borította. LSL nagykabátjába burkolózva, hosszú sáljával a nyaka körül elindult a sziget belseje felé. A cserjék és a farakások takarásában egy ősrégi, kocka formájú ónix-épitmény húzódott meg, mely előtt macskák, kígyók, skorpiók és mérgespókok csúsztak-másztak. A macskák valóban szépek voltak, mind ugyanabból a fajtából: LSL alkotta azokat, aki szeszélyből egy különleges, igen ízletes macskafajt akart kitenyészteni. A polgármester naponta elfogyasztott belőlük egyet-kettőt. Ez volt a kedvenc csemegéje! Feketék, engedelmesek, fehéres-rózsás szeműek, hosszú szőrűek – a Clemente sziget macskáit védtelen szörgombócoknak tűntek. Fejükön, a két fülük között egy jel volt látható: egy fehér kígyónak a képe. A macskák nem voltak soványak, sőt meglehetősen jó húsban voltak, és nem nyávogtak. Hát persze, mivel nem volt hangjuk. Némák voltak. Mert így akarta az elvetemülten gonosz polgármester.

LSL, mielőtt belépett volna titkos rejtekhelyére, nyakon ragadott egyet közülük, és pár pillanat alatt kiszorította belőle a szuszt. A macska ott maradt kigúvadt szemmel és kítátott szájjal, még fel sem szisszenhetett, mielőtt elpusztult volna.

Jóllakottan és a gyors ebédétől elégedetten LSL belépett a házba, a kígyó-ember tanyájára, melyet évszázadokkal azelőtt építettek fekete ónix-téglákból és egy értékes, fekete, simafelületű drágakőből.

Az előszoba, egy sötét, nyirkos folyosó, egy nyolcszögletű szobába nyílt, amelyben nyolc vörösre lakkozott ajtó volt – mindegyik sarokban egy –, az ajtókon pedig névtáblák álltak.

Valamennyi ajtó titokzatos helyekre vezetett. LSL kinyitotta a hetedik ajtót: itt volt a Serpentea Biblia, a könyvtár, ahol az ősi alkímia történetével foglalkozó könyvek és dokumentumok százait őrizték. Mivel minden rendben volt, visszacsukta az ajtót, és belépett az ötödik szobába, a Serpentea Laboriosába. Itt tartotta az Elidegenítő Cumus előállításához szükséges elemeket és anyagokat. A tégelyek, a kancsók, az ampullák és az apró kádak rendben sorakoztak, és mindegyiken egy címke jelezte, hogy mit tartalmaz. Valamennyi tárgy élt. Úgy bizony: élt. Beszéltek és mozogtak, de csak a Serpente Laboriosán belül: tilos volt onnan kijönniük.

A szobának nem voltak ablakai, és csak pár szál Víg Gyertya világította meg. Ezeknek a gyertyáknak az volt a különlegességük, hogy sohasem fogytak el. Alighogy a polgármester hozzáért a Quandomio Flurissanté-t tartalmazó tégelyhez – ez egy igen finom, rózsaszínű homok –, a tárgy előreugrott, utána pedig a márványtégely kezdett mászni, mely a Sárga Tartot, ezt az átlátszó, ritka sötét tartalmazta. LSL érintésére félénken himbálódzni kezdett a Törpe Sallia fénylő búzáját tartalmazó tálkával együtt.

– Senki sem zavart benneteket, igaz? – kérdezte gyanakvóan az őrgróf.

– Neeem. Minden rendben! – felelték kórusban a tárgyak, amelyeknek bár nem volt szájuk, mégis tudtak beszélni. Csak a Kék Vintabro üvege maradt mozdulatlan és szóltan.

– Hát te? – kérdezte LSL közeledve hozzá, de amint a kezébe vette az üveget, észrevette, hogy üres. Egy csepp folyadék sem maradt benne.

– Ki itta meg a Kék Vintabrót? – üvöltötte.

Haragos kiáltására a szoba sarkaiból tucatnyi fekete skorpió mászott elő, majd Loris Sibilo Loredan lábán áthaladva bebújtak a padlórepedésekbe.

– Skorpiók! Átkozott rovarok! Ti ittátok meg. Tudom, hogy ez a kedvenc csemegétek! De majd megfizettek érte! – Az őrgróf kiment a szobából, és bevágta maga mögött az ajtót. Majd szétvetette a düh. A Cumus elkészítéséhez szolgáló anyagok mindegyike nagyon ritka volt, és rövid időn belül egy újabb adag Kék Vintabrót beszerezni szinte a lehetetlenséggel volt határos. Persze az Elidegenítő Cumus-ból maradt még, de a készletek már kifogyófélben voltak.

LSL abban a pillanatban nem tudott a megoldáson gondolkodni, hanem belépett a nyolcadik szobába. Komor hely volt ez, a penészes falakról pókhálók lógtak, szúrós szag áradt, valami édeskés és savanykás illat egyvelege. Középen egy méltóságteljes, finom berakásokkal díszített fatrón állt, melyet már kissé kikezdett az idő; bal oldalán egy hatalmas, ezüsből és aranyból készült, hordó formájú tartály volt, mely körül öt sárga kígyó tekergett. Gazdájuk láttán a hullók farkukra támaszkodva felegyenesedtek, és üdvözlésképpen meghajtották a fejüket. Ők voltak Andaqua, Periona, Tinbara, Ganta és Ucode, a hordóban őrzött értékes anyag, az Elidegenítő Cumus őrzői.

Sziszegve és tekeregve odébb húzódtak, LSL felemelte a tartály fedelét, megragadta az ezüstkanalat, és egymás után bekebelezett hat adag Cumus-t.

Leült a trónra, és behunyta a szemét. Az örök mozdulatlanul, csodálattal figyeltek.

Az alkímiai anyag hatni kezdett: LSL bőre ráncos és lilás színű lett, majd lassanként kisimult, végül smaragdzöldre változott. Még mindig behunyt szemmel

kezével a trónba kapaszkodva, kínok közt fetrengve egyre gyorsabban kezdte forgatni a nyakát.

A polgármester teste mintha gumiból lett volna. Az átváltozás a vége felé közeledett. Megmaradt az emberi test, de a feje... a feje borzalmas volt: egy óriási kígyófej!

Széles száj, két lyuk az orra helyén, és a kobakján, az ősz hajsálak helyén ezüst színű tollak tűntek elő.

Velőtrázó ordítás rengette meg a szoba falait: LSL vergődve és izzadva szenvedett. Végül kinyitotta a szemeit: vörösek voltak, akár a tűz. Kitátotta a száját, először jobbra, majd balra fordította a nyakát, miközben a tollai követték a feje mozgását.

Lassan felkelt. Az örök szeme láttára LSL a világ leghatalmasabb kígyójává, a Tollas Kígyóvá vedlett át, amelyet imádattal tiszteltek az ősi kultúrákban. Hosszú fekete csuhájában a kígyó-ember felemelte a karját, újra kinyitotta a szemét, és eltűnt valami furcsa, foszforeszkáló fényben.